

Една од момците

Лорен Лејн

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Irresistibly Yours

© 2015 Lauren Layne

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2017

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2017

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Една од момците

Лорен Лејн

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

За сите вас кои (не толку мирно и тивко) ја баравте
приказната на Кол: Оваа е за вас.

Прва глава

КОЛ ЈА МЕРКАШЕ БРИНЕТАТА ЦЕЛИ ТРИ ДЕВЕТИНИ.

А тоа не беше во ред од повеќе причини.

Како прво, ретки беа тие жени што можеа да застанат меѓу Кол Шарп и бејзбол. Или меѓу Кол и *кој било* спорт, реално.

А особено на стадионот на Јенки, натпреварот секогаш беше на прво место. *Особено* кога стануваше збор за натпревар во кој Јенките се обидуваа да воспостават рана доминација над Блу Џејс во американската лига.

Погледот на Кол требаше да биде закован за теренот. Не само затоа што Јенките беа *негов* тим – страсно навиваше за нив уште од дете – туку и затоа што Кол беше спортски новинар. Утре сабајле, Кол ќе требаше да ги знае деталите за секое можно замавнување денес.

А сепак...

Неговиот поглед повторно залута кон тенката фигура на бринетата кога пивна од пивото.

Имаше нешто кај неа што бараше човек да ја погледне по втор пат, а истовремено, немаше *ништо* посебно кај неа. Таа беше крајно, тотално невпечатлива.

И тоа беше другата причина што фасцинацијата на Кол од жената немаше никаква логика.

Една од момците

Кол ги обожаваше жените речиси исто колку што обожаваше спорт, но *оваа* жена?

Кол сакаше жени со облини, но оваа беше слаба, на раб на тоа да ја нарече стапче. Немаше забележлива дефиниција на нејзиниот струк преку дресот на Цетер што го носеше. Немаше раскошни, женствени колкови.

Плус, Кол повеќе сакаше русокоси, а бушавото опавче на оваа жена беше само неколку нијанси посветло од црно.

А нејзиното лице? Па, тој уште го немаше видено. Не целосно. Но таа ја имаше свртено главата малку во третата деветина и Кол имаше успеано да ѝ го види профилот. Шпрцестото носе беше прилично слатко, но остатокот од нејзините црти не беа толку несекојдневни и занесни за да си објасни зошто упорно зјапаше во неа.

Му требаше уште пола деветина за да сфати што беше тоа што го имаше заробено неговото внимание.

За првпат во животот гледаше жена што беше внесена во бејзбол натпревар дури и повеќе од него.

Минијатурната Бринета, како што имаше почнато да си ја нарекува во себе, немаше изгубено интерес за натпреварот ниту еднаш. Дури и помеѓу деветините, кога сите други на стадионот стануваа да си докупат пиво и кикирики, таа тивко чкрабаше нешто како луда во еден мал тефтер што го држеше во skutot.

Точна беше како саат. Тренерот ќе дадеше знак за замена на играчи на теренот и вниманието на Минијатурната Бринета веднаш се насочуваше кон проклетиот тефтер.

Ја ставаше левата рака зад главата и го вртеше опавчето околу прст додека со десната рака брзо пишуваше...

Што?

Што ли пишуваше во тој тефтер? И зошто тој толку очајно сакаше да знае?

Во друг случај Кол едноставно ќе прашаше. Местото до Минијатурната Бринета беше слободно. Сите други во ложата повеќе беа дојдени таму за дружењето и

бесплатната храна и алкохолот отколку за натпреварот. Ќе беше многу лесно да си седне до неа и да започне разговор. Да флертува.

Но од некоја причина беше нерешителен и се колебаше.

Кол си велеше дека се колебаше затоа што не сакаше да го прекинува она на што таа толку посветено работеше, што и да беше тоа, но вистината беше дека имаше некој непознат страв.

Страв од одбивање.

Затоа што *ништо* кај оваа жена не даваше знак дека би можела да биде заинтересирана за разговор со него.

А тоа дефинитивно ќе му беше прво одбивање во животот.

Но пред да успее да реши дали да умре љубопитен или не за проклетниот тефтер или да ризикува да биде одбиен од страна на Минијатурната Бринета, неговиот најдобар пријател и колега му подаде ново пиво пред лицето.

„Ми изгледаш како да ти треба“, рече Линколн Матис, пивнувајќи од пената на своето пиво.

„Од каде знаеш па ти?“ рече Кол. „Разговараш со жена му на Јонас Лерој последните четири деветини“.

„Морав“, рече Линколн слегнувајќи со рамениците. „Досадно ѝ беше. Маж ѝ е комплетно преокупиран со тоа што се случува со топката долу“.

„Како што и треба на *бејзбол натпревар*“, истакна Кол.

Кол не знаеше зошто се мачеше. Неговиот пријател веќе си играше со мобилниот, тотално незаинтересиран за натпреварот.

Линколн Матис *изгледаше* како тип на маж кој би требало да ужива во спортот: висок, во добра форма, страшно мускулест од нивното одење во теретана рано наутро. Со црната коса намерно средена да делува малку несредено и пријателските сини очи, типот беше човек што и мажите и жените подеднакво го обожаваа.

Но, на големо незадоволство на Кол, тој никогаш немаше успеано да го заинтересира својот пријател за спорт малку повеќе – за кој било спорт. Линколн секогаш со задоволство доаѓаше на натпревари затоа што знаеше дека има алкохол и жени на стадионите, но ако го прашаше некој за негово мислење кој ќе биде највреден играч годинава, веројатно ќе речеше Бејб Рут без најмала доза на иронија.

Како и да е, Кол вечерва не можеше да му држи предавања на Линколн што не обрнуваше внимание кога и самиот се мачеше да ја следи играта.

Неговиот поглед повторно залута кон Минијатурната Бринета, која... да. Повторно пишувавше во тефтерот.

„Еј, Шарп. Знаеш ли каде им стои апаратот за гаснење пожар тука?“ праша Линколн разгледувајќи наоколу низ луксузната ложа на стадионот Јенки.

Кол го одлепи погледот од жената и нејзиниот проклет тефтер. „Што ќе ти е?“

„Ако продолжиш да зјапаш така во девојката, ми се чини дека наскоро ќе ја запалиш со поглед, ќе пламне во оган“, рече Линколн покажувајќи со брадата кон Минијатурната Бринета.

„Не зјапав“.

„Немој да ја навредуваш нашата машка романса“, рече Линколн весело.

„Нека продолжи да ти меле устата и нема да имаме машка романса веќе“. Кол се принуди себеси да не погледнува во жената повторно.

„Еј, ако си зацапан во малата, можеш да ми кажеш мене“, рече Линколн и повторно пивна од пивото.

„Не сум зацапан. И малата? Сериозно? Да не сме тинејџери сега?“

„Понекогаш. Жените понекогаш сакаат и помлади мажи. Можеш да пробаш со твојана девојка онде“.

„Таа не е моја девојка. Само е...“

Интересна, си доврши Кол во себе.

„Добро“, рече Линколн и го плесна по рамото. „Значи нема да ти биде жал што си отиде“.

Кол набрзина погледна кон местото каде што седеше жената и се изнервира кога виде дека неговиот пријател беше во право. Таа навистина си беше замината.

„А и подобро“, рече Линколн. „Има поголеми работи на кои треба да се фокусираме. Пример, како ќе го уништиме копилето што сака да ти ја земе работата“.

„Тоа не е *моја* работа“, рече Кол и намерно се потруди да не звучи огорчено.

„Сè уште не е“, рече Линколн. „Но ќе биде. Тоа е единствената причина што дојдов на овој варварски настан денес, да ти помогнам да ја елиминираме твојата конкуренција од сликата“.

„Потсети ме никогаш да не те носам на натпревар во хокеј“, промрморе Кол.

Но сепак ја ценеше лојалноста на својот пријател. И Линколн беше во право. Најважното нешто вечерва не беа ситните женски љубителки на бејзбол и нивните проклети тефтерчиња.

Најважното нешто вечерва беше професионалната иднина на Кол.

А клучот за таа иднина? Списанието *Oxford*.

Oxford беше најпродаваното списание за мажи во земјата, списанието каде што работеа Линколн и најголемиот дел од другите најблиски пријатели на Кол.

Но уште поважно, тоа беше списанието каде што работеше *Кол*.

Па, ако може да се каже така.

Тој сакаше да работи таму. Веднаш штом ќе откриеше кој беше гомнарот што сакаше да му ја земе работата.

Кол немаше намера да се преправа дека не беше натпреварувачки настроен.

Тоа беше еден вид на предуслов за некој што заработуваше од познавањето на различните нијанси на професионалните спортови.

И тој страшно ретко чувствуваше лична вложеност во натпревар. Но вечерва? Вечерва дефинитивно беше лично. Кол беше натпреварувачот.

А наградата?

Титулата *Главен спортски уредник во Oxford*.

Во списанието конечно се отвораше вистинска спортска рубрика.

Нивните симболични досегашни две страници пикнати помеѓу критики на колонски води и различни начини за правилно носење на вратоврски се прошируваа во вистинска спортска секција со повеќе страници и повеќе теми. Секција на која ѝ требаше уредник. И Кол беше вистинскиот човек за работата. *Единствениот* човек за работата. Тој не само што пишуваше за *Oxford* како хонорарец со години, туку и беа многу блиски другари со шефот и генерален уредник на целото списание, Алекс Кесиди.

Кога Кесиди седна и му објасни на Кол дека сакаше да го претвори *Oxford* во сериозен ривал на списанието *Sports Illustrated*, Кол беше проклето сигурен дека Кесиди му ја нудеше работата *нему*.

Да му се сневиди, Кесиди со месеци го молеше да му се приклучи на тимот, па Кол конечно беше подготвен – подготвен за редовна работа и плата.

Подготвен да припаѓа на нешто. Затоа што, иако Кол не умираше од желба да купи куќа во предградието и да се скраси со фина девојка, овде не се работеше само за Кол.

Се работеше за Боби. И фактот дека грижата за Боби стануваше сè поскапа и поскапа. На неговиот брат му требаше нешто повеќе отколку што можеше да се купи со повремените хонорарски чекови на Кол. Кол не само што беше подготвен за оваа работа, туку и му беше *потребна*.

И тоа беше моментот кога Алекс Кесиди ја фрли бомбата.

Тој не му ја нудеше туку-така работата на Кол.

Немаше да биде толку лесно.

Па така лесниот и nonшалантен Кол излезе од игра, а на негово место дојде гладијаторот Кол.

Затоа што, реално, кој ѓавол? Кол немаше ништо против тоа што тие мораа јавно да отворат оглас за позицијата. Јасно му беше дека постоеја законски правила и прописи што мораше да се почитуваат. Но воопшто не му падна на памет дека би можело да има натпреварување и *борба* за позицијата. Не само затоа што момците од *Oxford* му беа како семејство, туку и затоа што Кол беше најдобриот спортски новинар во градот.

Неговото аплицирање требаше да биде формалност. Нивното барање тој да го ажурира своето резиме и да испрати портфолио требаше да биде само обична документација.

Позицијата беше негова, да му се сневиди. Кол *беше* спортската рубрика на *Oxford*.

Само што, не беше, барем уште не.

Кесиди му се имаше јавено вчера да го информира Кол дека е финалист.

Проклет *финалист*.

И како да сакаше да го изнервира уште повеќе, Кесиди не сакаше да му каже кој му е конкуренција. Кол ги имаше набројано сите можни познати спортски новинари во градот, но Кесиди не сакаше ни да се накашла на некое од имињата за да му даде барем некаков знак.

По ѓаволите со Кесиди и неговиот непоколеблив професионализам.

Но неговиот пријател го немаше оставено потполно на цедило.

Кесиди намерно му имаше спомнато на Линколн дека и другиот кандидат бил поканет во ложата резервирана за Беркинс Хоспиталити Груп за вечерашниот натпревар на Јенките.

И Линколн, нормално, му имаше кажано на Кол.

Па еве сега беа тука, се обидуваа да ја надушкаат конкуренцијата.

Една од момците

Тоа беше единствената причина што Кол се имаше сместено во луксузната ложа. Тој ги *мразеше* луксузните ложи.

Тие не го претставуваа бејзболот – ниту пак кој било друг спорт – во вистинско светло. Во бејзболот беа важни кикириките, гужвата, прескапото пиво. Важни беа звуците, кога брза топка ќе удри во ракавица, кога дрвената палка ќе го погоди топчето „во чело“.

За Кол, гледањето бејзбол се вртеше околу седењето со брат му на трибините, гледањето на изразот на лицето на Боби кој стануваше прерадосен секогаш кога навивачите правеа бранови и тоа што на брат му никогаш, ама баш никогаш не му се здосадуваше од полувремето по седмата деветтина.

Е тоа беше бејзбол.

И Кол најмногу сакаше да биде дел од анонимната гласна публика, најдобро некаде зад домашната база, да гледа како Јенкис ги уништуваат Блу Џејс.

Наместо тоа, тој беше заглавен тука со група будали што си немаа поим од бејзбол.

И капак на тоа, сè беше за цабе. Немаше ни трага ни глас од неговата конкуренција. Кол ги знаеше сите добри спортски новинари во градот и ниеден од нив не беше тука вечерва.

Претпоставуваше дека беше можно Кесиди да размислува за некој бивши спортист од надвор од градот за позицијата, но кога разгледа наоколу виде дека сите лица му беа познати, сите беа корпоративни сверки.

„Ајде да се губиме одовде“, му рече Кол на Линколн и го допи пивото во три голтки.

„Не сакаш да го причекаме Кесиди?“

„Не, утре ќе го видам“.

Пред Кол да се сврти да замине, не можеше да одолее, па погледна уште еднаш во правецот каде што седеше Минијатурната Бринета.

Застана кога виде дека таа беше вратена и, нездрава работа, жената сега му беше станата уште попривлечна.

Лицето ѝ беше малку свртено на страна, тефтерот сега стоеше отворен на столчето десно од неа наместо во нејзиниот скут и брзо пишуваше нешто со десната рака додека во левата држеше...

Хот дог. *Ох, смири се срце мое.*

Госпоѓицата што не можеше да се одлепи од натпреварот очигледно имаше успеано да се одвои доволно долго за да си купи еден убав класичен хот дог. Само со сенф, како што му изгledаше. Кол лично ќе додадеше и малку кечап, но сепак... жена што така слободно и без срам јадеше хот дог?

Мораше да поразговара со оваа жена, налет ризикот од одбивање.

Кол веќе беше дојден до неа уште пред целосно да ја процесира одлуката да мрдне, игнорирајќи го циничното смешкање на Линколн до него.

Одблизу, таа беше дури и уште помала отколку што очекуваше. Тесни раменици, речиси никакви гради, слаби мали рачиња.

Тој сè уште ѝ го немаше видено целото лице, благодарение на капчето што ѝ беше спуштено ниско на челото, и одеднаш не беше сигурен што беше поочаен да види, дали нејзиното лице или нејзиниот тефтер.

Се накашла. „Еј“.

Ова не му беше најдобрата воведна реченица, но сепак беше доволно за да ѝ го привлече вниманието.

Пенкалото на Минијатурната Бринета престана со брзото чкрабање, а нејзината вилица паузираше со цвакањето на хот догот.

Таа полека го крена лицето кон неговото и на Кол му се случи нешто многу чудно – здивот му застапа во градите и просто не дишеше додека чекаше конечно да погледне во очите на оваа жена.

И, *ау*. Какви очи беа тоа.

Ако сè друго кај неа беше минијатурно, нејзините очи беа огромни во споредба. Крупни и темно кафени и пријателски.

Бестрага, слатка беше.

Не прекрасна. Не преубава. Но имаше некоја необична искулирана привлечност, како слатка сосетка што може да те викне на пиво.

Исто така, не беше негов тип. Воопшто. Тој сакаше русокоси со долги нозе, сакаше заводнички.

Сепак, тој проклет тефтер...

„Кол Шарп“, рече подавајќи ја раката.

Нејзините очи малку се ококорија и тој на секунда си помисли дека таа го препозна неговото име, но тогаш му се насмевна и сфати дека тоа беше чиста пријателска љубопитност.

„Здраво!“ И нејзиниот глас беше ист како и сè друго кај неа. Девојчински и невин. Чудна работа, но Кол беше маѓепсан. Таа беше толку... различна.

„Ке може?“ праша тој покажувајќи кон столчето до неа со брадата.

„Секако!“

Кол тргна да посегне по нејзиниот тефтер божем за да си направи место да седне, но таа го грабна чудото и го стави во својот skut пред тој да успее да го допре.

Бестрага.

Тој седна и си дозволи целосно да си ја задоволи љубопитноста, впивајќи ја со поглед сега кога конечно беа лице в лице.

Капчето со логото на Јенките уште го скриваше горниот дел од нејзиното лице, но тој можеше да ја види испапчената брада, го гледаше нејзиниот мал нос и тие крупни, прекрасни кафени очи. Колку што се разбираше тој, таа немаше ни грам шминка на лицето, па убаво се гледаа ситните пеги кои гордо го красеа нејзиниот нос и горниот дел од нејзините образи.

Слатка. Дефинитивно беше слатка.

И веќе го имаше свртено вниманието кон играта, повторно.

Кол малку подзамижа со очите кога сфати дека тој беше единствениот кој гледаше во другиот тука.

Нејзиното внимание повторно беше насочено кон теренот, скоро уште пред да седне тој.

Какво беше ова срање?

Недостатокот на женско внимание беше доволно невообичаен – и доволно непријатен – за да го изнервира малку. Па, наместо да ја направи пристојната работа и да ја остави да го следи натпреварот, тој почна да ѝ зборува.

Односно, да си зборува сам. Таа сè уште не погледнуваше накај него. Дури ни онака за да го види каков е.

„Прв натпревар?“ ја праша.

Нејзините кафени очи само накратко го погледнаа. „Молам?“

„Прв бејзбол натпревар?“

Е тоа го привлече нејзиното внимание. И сега се сврте да го погледне. Нејзиниот поглед полека го сними целиот пред да се впери во неговите очи. Нејзиниот тон звучеше малку нервозно кога рече, „Не. Не ми е прв натпревар“.

„Ах“, рече тој и веднаш почна да се враќа во рикверц. „Лоша претпоставка од моја страна. Само, толку беше внесена во играта што...“

„Што си помисли дека се обидувам да сфатам кои се правилата?“ праша таа. „Дека се обидувам да разберам зошто дел од теренот е зелен, а дел кафен и што ли значат оние бели квадрати. И зошто ли зошто мажине трчаат кон белите квадрати, но само *понекогаш*...“

„Добро“, рече Кол со насмевка. „Кретен сум. Се разбираш во бејзбол“.

Нејзината насмевка беше брза и лесна, па му олесни кога виде дека таа не беше една од оние жени злопамтила што можат да продолжат да ти се лутат цел живот. „Се разбирам“.

Тоа ли запишуваш во тefтерот? Работи поврзани со бејзболот?

Таа одгриза еден огромен залак од сендвичот, два-кајќи без трошка срам од нејзините полни подуени образи и Кол ја скри насмевката, преправајќи се дека е концентриран на играта.

Една од момците

Да му се сневиди. Кога во животот морал да се преправа дека е фокусиран на играта?

„Делумно беше во право“, призна таа откако голтна.

Тој ја погледна. „Ох, да?“

Му се исклешти. „Ова ми е прв натпревар на *Јенките*“.

„Знаев“, рече тој, па се исклешти подеднакво широко како што беше исклештена таа. „Знаев дека има нешто *девствено* кај тебе. Ама кажи ми, како е можно љубител на бејзбол како тебе никогаш досега да не стапнал на стадионот на *Јенките*?“

„Е па...“ Таа го лизна сенфот од прстот, но не онака намерно бавно како што би направиле повеќето жени што ги знаеше. „Далеку е од Чикаго...“

Кол го одлепи погледот од нејзините усни што беа замотани околу нејзиниот палец додека го шмукаше сенфот. „Од Чикаго си?“

„Од таму, да“, рече таа. „Но ајде да речеме дека сега, односно од пред две недели, ќе поминувам многу повеќе време тука отколку на *Вригли*“.

„Ах. Значи нова си во *Њујорк*“.

„Ептен нова“.

„И? Како ти се допаѓа сега засега?“

Таа се двоумеше. „Па... напнато е“.

„Мислиш... ние *Њујорчаните* сме проклето страшни?“

Таа се насмевна. „Не сте толку непријателски настроени како што ме предупредуваа ама да. Ние во *Чикаго* сме многу попријателски настроени од вас *Њујорчаните*“.

„Јас сум пријателски настроен“, врати тој.

Минијатурната *Бринета* се насмеа. „Не. Ти си само неверојатно шармантен. И малкуцка привлечен“.

Ѓ го упати погледот што обично им го упатуваше на жените само во спалната соба. „Да?“

Таа се насмевна. „Знаеш дека си“.

Нивните погледи се задржаа така вкрстени за момент и Кол се сепна кога сфати дека ни самиот не знаеше кога последен пат се имаше почувствувано олку опуштено во друштво на жена. Освен тоа што беше страшно опуштен, воедно беше и страшно свој и природен.

Обично беше навикнат да дофрли неколку досетливи реченици, да упати неколку мрзливи насмевки и да ги гледа жените како му одговараат со свои слични потези.

Но оваа жена немаше *потези*. Таа едноставно си беше тоа што си е.

Кол сфати дека не ѝ го знаеше ни името.

„Па, кажи ми, како навивач од Чикаго, кој е твој тим, Кабс или Вајтсокс, госпоѓице...“

„Поуп“, рече таа. „Пенелопе Поуп. И двата“.

Кол потсвесно си помисли дека Пенелопе Поуп беше совршеното име за оваа жена. Весело и алитеративно. Но неговата свест се фати за еден друг факт. „Двата?“

Тоа не беше типичен одговор. Повеќето луѓе имаа само еден омилен бејзбол тим, дури и кога беа од град кој има два тима, како Пенелопе.

Таа слегна со рамениците. „Во бејзболот не е важно кој ќе победи. Не е важно дури ни кој игра. Важна е играта. Конзистентниот тек, плескањето на топчето во ракавицата кога имаш среќа да седиш долу во близина на домашната база, а не овде горе во овие напувани задушливи ложи...“

Тој зјапна во неа. Нејзините зборови беа толку слични на мислите што се вртеа во неговата глава пред само неколку минути што посака да ја гушне.

Имаше шанси ова да е жената од неговите соништа.

„Тоа го објаснува хот догот“, рече тој.

„Молам?“

Кол покажа со главата кон последниот залак од нејзиниот хот дог кој сега беше заборавен во нејзината лева рака. „Хот догот. Моментално се наоѓаме во луксузна ложа на стадионот Јенки со еден куп гурманска храна

околу нас, а ти сепак отиде да го купиш најобичниот хот дог што си успеала да го најдеш“.

Таа се исклешти. „Виновна“.

Кол сега целосно го сврте телото кон неа. „Кажи ми, Пенелопе Поуп, што може да натера еден навивач на Кабс и Вајт Сокс да дојде дури до Њујорк каде што ќе се соочи со цела една нова дилема на бирање помеѓу Јенките и Метс...“

Минијатурната Бринета не доби шанса да одговори.

Двајцата се свртеа кога ја видоа сенката што падна на нивните седишта кога некој дојде од зад нив. Тоа беше Алекс Кесиди, генералниот уредник на *Oxford*, гледаше надолу во нив со делумно загрижен израз на лицето, а делумно како сето ова да му беше забавно.

„Кесиди“, рече Кол. Ја крена едната веѓа како да сакаше да додаде, *Фино што се појави*.

„Многу ми е жал што доцнам“, рече Кесиди, но воопшто не звучеше како да му беше жал. „Ме задржаа“.

Очите на Кол автоматски ја разгледаа луксузната ложа во потрага по убавата жена за која знаеше дека ќе биде некаде во близина...

Да, ете, тука беше. Ема Синклер, невестата бегалка на Кесиди, со која тој неодамна се имаше смирено, дискретно си го бришеше размачканиот кармин од крајчето на устата.

Тој повторно погледна во својот шеф, овој пат обрнувајќи повеќе внимание...

„Третото копче, друже“, рече Кол уморно.

Секогаш беспрекорно средениот Кесиди погледна надолу и мртов ладен си ја поправи грешката со двете погрешно закопчани копчиња на кошулата.

Кол требаше да знае. Ема Синклер беше единственото нешто што можеше да го измести ригидниот распоред на Алекс Кесиди.

Но сексуалниот живот на Ема и Кесиди беше границата каде што завршуваше предвидливиот дел од вечерта затоа што Кол дефинитивно не беше подготвен

Кесиди да ѝ ја подаде раката на Минијатурната Бринета со љубезна насмевка на неговото обично безизразно лице.

„Алекс Кесиди. Извинете што доцнам, госпоѓице Поуп“.

Кол погледна од Алекс во Пенелопе и пак назад. Тие двајца се знаеја?

„Нема гајле“, рече таа вртејќи ја својата лесна насмевка кон Кесиди. Тоа беше буквално истата пријателска насмевка што му ја имаше упатено и на Кол, па тој одеднаш доби желба да му ја здрви една на својот пријател.

„Баш ми е мило што вие двајца си играте вака убаво“, рече Кесиди погледнувајќи го Кол.

Тој го погледна својот шеф со подзамижани очи, не беше сигурен што пропушташе овде, но прилично беше сигурен дека пропушташе нешто.

Кесиди одговори на непоставеното прашање на Кол со неговата вообичаена професионална насмевка. „Кол, ова е Пенелопе Поуп“.

„Знам, се запознавме“, рече Кол полека.

„Одлично. Значи тогаш знаеш дека Пенелопе е другиот кандидат за позицијата уредник на спортската рубрика во Окфорд?“

Многу полека, Кол се сврте кон Минијатурната Бринета. Првото нешто што го забележа беше дека сè уште пријателски му се смешкаше, дури и покрај тоа што имаше некоја палава искра во очите, како да сакаше да каже *жалам што не ми е жал*.

Значи ова беше неговата конкуренција. Ова беше личноста што стоеше помеѓу Кол и работата што толку очајно ја сакаше.

„Веројатно требаше да бидам подетална кога се претставив“, рече таа мило. „Пенелопе Поуп. Спортски уредник“.

Што беше плус во целата ситуација? Ако ништо друго, Кол сега барем знаеше што имаше во нејзиниот проклет тефтер. Минус, сè друго.

Втора глава

НЕ СЕ РАБОТЕШЕ ЗА ТОА ДЕКА ПЕНЕЛОПЕ *никогаш* не носеше високи штикли.

Носеше.

Понекогаш.

Пример, на... свадбата на нејзината најдобра пријателка или погребот на баба ѝ. Ох, и имаше едно рандеву со еден брокер во еден од најелитните ресторани во Чикаго.

И... па, добро, само на тие три пригоди ѝ текнуваше од поскоро време.

Проблемот лежеше во тоа што ниту една од овие пригоди не беше од изминатата година.

А уште поголемиот проблем? Тоа што не беше навикната да се движи со високи штикли ја имаше натерано малку да се препне, а тоа пак резултираше со една не баш мала дамка од кафе на нејзината бела кошула.

И најголемиот проблем од сите?

Единствената причина што ги носеше белата кошула и проклетите високи штикли беше тоа што требаше да се појави на најважното интервју во нејзината кариера за...

Пенелопе погледна на часовникот.

Триесет минути. Значи имаше уште триесет минути додека да почне да го убедува шефот на *Oxford* дека

таа беше најдобриот можен кандидат за преземање на нивната нова спортска рубрика.

Триесет минути да смисли како ќе го победи Кол Шарп на негов терен, и тоа со огромна дамка од кафе меѓу градите.

Обично, пола саат е доволно време да се доведеш во ред пред интервју, но сега дефинитивно не беше доволно време да отрча до дома и да се пресоблече. А со оглед на тоа дека живееше во Њујорк неполни две недели, уште немаше ниту една единствена пријателка на која можеше да ѝ се јави да ѝ помогне.

„Гад. Гад, гад, гад“, си прошепоте Пенелопе тивко и погледна наоколу низ големото модерно лоби на зградата каде што се наоѓаа канцелариите на списанието *Oxford*.

Воопшто не помагаше тоа што местото личеше на палата, или можеби само нејзе ѝ изгледаше така затоа што ги имаше поминато изминатите две години работејќи од нејзината минијатурна домашна канцеларија на разнишано биро на испогребан паркет.

Пенелопе одеднаш беше акутно свесна дека таа не припаѓаше тука. Дека немаше допирна точка со гламурозните жени што шетаа по мермерот на многу повисоки штикли од нејзините без најмало занишување.

Пенелопе тврдоглаво ја оттурна таа мисла од главата и залудно продолжи да ја чисти дамката.

Е добро де, значи канцелариите во Менхетен беа малку погламурозни од нејзиниот стан во Викиер Парк. Е добро де, имаше кафе на кошулата. Е добро де, беше подготвена да продаде еден мал дел од својата душа за пар патики.

Ништо од тоа не беше важно.

Важно беше само дека Пенелопе беше проклето добар спортски новинар. Важно беше дека таа можеше да го убеди Алекс Кесиди во истото, без оглед на големата дамка на нејзината блуза.

Важно беше дека...

Ах, налет.

Пенелопе *дефинитивно* не можеше да отиде на најважното интервју во нејзиниот живот со огромна кафена дамка меѓу цицките.

Повторно погледна нагоре и нејзиниот поглед се впери во дискретниот знак за женски тоалет на другиот крај од лобито. Не знаеше што ќе прави кога ќе стигне таму, но можеби ќе се погодеше некој да носи пенкало за дамки. Или дванаесет, за дамка голема колку нејзината.

Пенелопе почна да оди во тој правец – добро, почна да цупка во тој правец – кога слушна дека некој го извика нејзиното име.

„Пенелопе?“

Се вкопа во место. Мажествениот глас звучеше познато. Таа полека се сврте.

И таму, со малку цинична насмевка на лицето, стоеше прекрасниот, убаво облечениот, без никакви дамки на себе, Кол Шарп.

Мајко мила. Ме зеза ли некој со ова?

„Здраво, Кол“. Пенелопе се потруди да звучи весело, иако тој дефинитивно беше последната личност на светот што сакаше да ја види сега.

Зошто, од сите што можеа да ја видат нејзината глупост со кафето, тоа мораше да биде токму оној човек што стоеше помеѓу Пенелопе и работата од нејзините соништа?

„Добро утро“, рече тој со подеднакво ведар тон како нејзиниот.

Неговиот поглед се спушти кон дамката од кафе, но мораше да му признае дека беше страшно учтив и културен затоа што речиси веднаш го крена погледот кон нејзиното лице без коментар. Но добро, можно е неговиот поглед да не се задржа таму повеќе и благодарение на фактот дека немаше што многу да се гледа во нејзините гради рамни како штица.

Како и да е, го ценеше тоа што тој успеа да се воздржи од циничен коментар и смеење, иако во себе сигурно скокаше од среќа поради нејзината несреќна несмасност.

„Мило ми е што те гледам пак“, рече таа и вкочането се премести од едната на другата нога.

„Дојде на интервјуто?“ праша Кол.

„Да, за неколку минути е“, одговори таа. „Ти? Сега заврши?“

„Моето е дури во два“.

Пенелопе погледна на часовникот. Сега беше десет до единаесет. „Ау. Ова му дава едно потполно ново значење на терминот ‘појавување малку порано од закажаното’“.

Кол накратко го сврте погледот. „Впрочем...“

„Ах“, рече таа. „Ти не си овде *само* поради интервјутото, нели? Ова е твое место. Ова се твои луѓе“.

„Доаѓам по неколкупати неделно. Како хонорарец“.

Немаше ништо арогантно или надмено во неговиот глас, па таа го ценеше тоа, но во секој случај имаше некоја жестока воинствена искра во неговите очи. Пенелопе несвесно ги обеси малку рамениците надолу.

Пораката беше јасна и гласна: *На мој терен си, срце*.

Ах, сега ќе дадеше сè на светот да можеше да го врати шармантниот човек кој имаше почнато муабет со неа на натпреварот. Тогаш, пред да дознае дека таа му е конкуренцијата.

Не беше дека тој стана непријателски настроен откако дозна дека таа му е главен ривал. Откако ги запозна Алекс Кесиди синоќа, Кол имаше останато уште некое време на љубезности и празни муабети.

Но оној Кол што ја задеваше – ќе се осмелеше дури и да каже, оној Кол што *флертуваше* со неа – исчезна.

Таа не го обвинуваше. Ако и тој ја сакаше оваа работа толку очајно како што ја сакаше таа, или макар ако ја сакаше и само пола од тоа колку ја сакаше таа, тогаш имаше голема причина да ја смета за непријател.

А тоа беше штета. Затоа што тој ѝ се допаѓаше нејзе. Не само затоа што беше убав за гледање, ама мајко мила колку беше убав за гледање. И баш нејзин тип. Имаше витко, мускулесто тело како спортист. Руса коса со боја

на песок што просто те моли да поминеш низ неа со прсти. Темни кафени очи што ветуваат луда забава.

И таа насмевка... насмевката на Кол Шарп беше чудесно нешто, мрзлива и секси, Пенелопе беше прилично сигурна дека таа насмевка имаше оставено без мозок многу жени на светот. Доволно беше да ти се насмее и да не можеш да мислиш на ништо друго, освен како да го соблечеш.

Но изгледот настрана, тој исто така личеше на тип на човек со кој би можела да седне на пиво. Некој со кого би можела да разговара за работата и да се шегува.

Кол Шарп беше надвор од нејзина лига, над неа – многу над неа – како маж, но како пријател? Инстинктот ѝ велеше дека тој би бил многу добар пријател ако не ја гледаше попреку моментално, како таа да стоеше помеѓу него и некоја многу вредна награда.

Што, се разбира, беше баш така. Таа му стоеше на патот.

Исто како што *тој* стоеше на *нејзиниот*.

И чувството беше непријатно. И покрај нејзината љубов кон сè што беше поврзано со спортот, Пенелопе немаше некој голем натпреварувачки дух. Не дека беше лесно човек да ја влече за нос, туку никогаш не се палеше на тоа да победи во нешто само колку да победи.

Но сакаше да победи сега, сакаше да ја добие позицијата во *Oxford*.

Не, не само што сакаше да ја добие, туку очајно имаше потреба да ја добие; не само поради новиот почеток кој таа го претставуваше, туку и за да ја потсети дека на светот постоеја поважни работи за освојување од превртливото срце на Еван Барстов.

Помислата на Еван ја прободеше во срце, исто како и секогаш, и Пенелопе ги исправи рамениците. По ѓаволите со дамката од кафе.

„Со среќа на интервјуто, господине Шарп“, рече упатувајќи му една пријателска насмевка и покрај непријателските мисли.

Тој кимна. „И тебе“.

И таа кимна, надевајќи се дека изгледаше пософистицирано отколку што се чувствуваше. „А сега, извини ме, морам до тоалет. Имав мала...“ Покажа во општ правец кон нејзините гради, „...незгода со гардеробата“.

Тој повторно погледна надолу, но само кимна. Пенелопе се сврте, посакувајќи да беше доволно координирана на високи штикли да го изведе тоа софистицирано и секси.

Но не беше, па мораше да се движи полека, држејќи ја главата високо исправена дури и кога очите ѝ се наполнија со солзи. Овој ден дефинитивно не требаше да оди вака. Таа требаше да изгледа сигурно и самоуверено и...

„Еј, Пенелопе“.

Застана и се вкочани целата кога сфати дека тој одеше по неа.

„Молам?“ Се сврте.

Застанат на само некој метар од неа, Кол ја крена прерамката од торбата со лаптопот повисоко на рамото. Неговиот поглед се симна надолу кон дамката, а потоа повторно се крена кон нејзините очи, како да го впиваше фактот дека образите ѝ гореа, а брадата речиси ѝ трепереше.

Тогаш тивко опцу и си помина со раката низ косата. „Дојди“.

Таа трепна. „Молам?“

Тој покажа во правец на бирото за рецепција со брадата. „Дојди со мене“.

Таа беше премногу збунета за да направи што било друго, освен да го следи, иако тргна многу полека и со кафето внимателно испружено напред за да не се препне уште еднаш.

Тој погледна преку рамо и виде дека таа не одеше со исто темпо како него. Застана, брзо се врати до неа и без предупредување ѝ го дрпна кафето од рака.

„Еј...“

„Побрзај, Минијатурна“, рече тој.

„Па не знам ни каде одиме“.

Тој не одговори кога им се доближија на дечките од обезбедување, само им рече нешто, а потоа се сврте кон неа и пукна со прстите. „Идентификација“.

Пенелопе ја подаде идентификацијата, гледајќи додека мускулестите мажи зад бирото внесуваа нешто во компјутерот.

Неполна минута подоцна, Кол ѝ ја врати идентификацијата заедно со еден привремен бец пред да ја стави раката на нејзиниот грб, туркајќи ја не баш нежно низ вртливата врата и кон огромниот лифт во лобито.

„Кол, не можам да одам кај Кесиди ваква“, рече таа кога влегоа во лифтот. „Морам да одам до тоалет, да видам дали ќе успеам да ја средам дамкава од кафе барем малку“.

Тој го притисна копчето за дванаесеттиот кат и ја погледна. „Минијатурна, нема теоретски шанси да ја извадиш дамката од тоа ванила лате од бела кошула само со вода“.

„Од кафе знаеш дека е ванила лате?“

Тој покажа кон чашата со кафе што уште ја држеше и таа виде дека типот на кафе беше напишан од страната. Потоа си пивна од нејзината чаша.

„Еј!“ Таа ја подаде раката да си го земе кафето, но тој ја оттурна баш кога вратите од лифтот се отворија на катот.

„По тебе“. Ѓ даде знак со раката и Пенелопе неволно излезе пред него.

„Каде сме?“ праша таа и се вкопа во место веднаш штом излезе од лифтот.

Тој застана до неа со мала насмевка. „Добредојде во *Stiletto*, Минијатурна“.

Stiletto. Односно, најголемото женско списание во земјата и сестринска публикација на *Oxford*.

Пенелопе не беше баш типична девојка, но дури и таа имаше поминато голем број сончеви попладниња со сјајните страници на *Stiletto*, учејќи за правилната нијанса корален кармин за твојата кожа или прелистувајќи го „Водичот на добрите девојки за станување лоша“.

„Сите изгледаат страшно среќно“, рече таа, повеќе како да си зборуваше самата отколку како да му се обраќаше на Кол.

„Е па можеби тогаш треба да дојдеш да работиш тука“, рече тој и звучеше намкоресто кога ја стави раката на долниот дел од нејзиниот грб, практично туркајќи ја низ ходникот кон местото каде што ја водеше, каде и да беше тоа.

„Можеби и ќе дојдев да имаа спортска рубрика“, дофрли таа.

„Тоа веројатно нема да се случи. Освен ако не се брои пилатес. Знам затоа што се имам обидено да ги убедам. Добро, стигнавме“.

Кол застана пред затворената врата на една канцеларија и тропна двапати пред да ја отвори.

„Што...“

Пенелопе престана да зборува кога вратата се отвори и Кол се тргна настрана. „Минијатурна, запознај ги пчелите матици на *Stiletto*“.

И во неа одеднаш гледаа четири од најубавите жени што некогаш ги имаше видено.

„Кол, какво прекрасно суштество ни донесе?“ праша високата црнокоса секс бомба во аголот. Нејзиниот запрепастувачки добар изглед беше малку ублажен и помалку заканувачки благодарение на фактот што устата ѝ беше полна со крофна. Го лизна шеќерот во прав од палецот и ѝ упати пријателска насмевка на Пенелопе.

„Пенелопе?“ Ова го рече Ема Синклер. Фала Му на Бога. Познато лице.

Пенелопе ја имаше запознаено Ема – девојката на Алекс Кесиди – на натпреварот на Јенките претходната вечер и жената беше страшно фина. И страшно убава.

Слаба, со долга кафена коса, топли кафени очи и лудо високи јаболчици – лесно беше да се разбере зошто Кесиди имаше паднато на неа.

„Дами, ова е Пенелопе Поуп“, им рече Ема на другите жени.

„Ах, да, душичката од Чикаго што му е конкуренција на Кол за спортската рубрика“, рече една русокоса жена. Таа му мавна на Кол, а тој ѝ намигна.

Овде имаше некоја лесна динамика и блискост што разбуди нешто што наликуваше на љубомора во Пенелопе.

Убавата русокоса стана и ѝ ја подаде раката на Пенелопе. „Јас сум Џули Грин. Оној свер онде што ждере уште една крофна, а никогаш не качува ни грам, е Рајли МекКена, онаа софистицираната во тесното цемперче е Грејс Малоне, и се разбира, веќе ја знаеш Ема. Ние сме колумнистките на *Stiletto*, сите пишуваме за рубриката Љубов и врски“.

„Хм, здраво“. Пенелопе смотано им мавна.

Имаше еден момент на непријатна тишина, а потоа Кол истапи напред.

„Пенелопе има интервју со Кесиди за петнаесет минути“.

„Охxxx“, рекоа сите четири жени едногласно.

„Сè е јасно“, рече убавата бринета што се викаше Грејс и посегна да ја повлече Пенелопе.

„Ние ќе преземеме одовде, Кол, бејби“, рече Џули и го турна Кол кон вратата. „Фино што ти текнало да ја донесеш кај нас“.

Фино ли беше? се запраша Пенелопе. Таа уште не знаеше што се случуваше овде.

И тогаш вратата тресна пред носот на Кол и четирите жени ја опколија.

Рајли дојде до неа – толку беше висока што сигурно ќе се надвиснуваше над неа и без нејзините страшно високи штикли – и без ронка срам се наведна и ѝ ги душна градите на Пенелопе.

Лорен Лејн

„Да му се сневиди, Рај“, промрморе Ема.

Рајли се исправи. „Ванила лате“.

„Импресивно“, рече Пенелопе.

Рајли си го потапка носот со показалецот и намигна.
„Ова злато може да идентификува сè“.

„Па, барем сè што се јаде“, ја поправи Ема. „Што мислите, девојки? Да отидеме до кај тимот од рубриката Стил? Да видиме дали имаат нешто што ќе ѝ биде точно на Пенелопе?“

И Пенелопе одеднаш сфати.

Овие жени планираа да ѝ помогнат да го реши проблемот со дамката од кафе. Четири потполно непознати жени – па, добро, три непознати, плус Ема – сакаа да ѝ помогнат без никаква друга причина, освен за да бидат љубезни со неа.

„Немаат некој којзнае каков избор во Стил во последно време“, рече Грејс кружејќи околу Пенелопе и тапкајќи си ги усните со показалецот. „Сè некои глупости за на модни писти. Ништо што би можело да послужи за интервју“.

„Можеме да си ги смениме блузите“, рече Рајли и веднаш тргна да ја соблече кошулата во V израз со леопардски дезен што ја носеше.

Џули фркна со носот. „Ти и твоите огромни цицки не можете да помогнете тука, Рај. Јас ќе се трампам со неа“.

Без предупредување, Џули ја соблече ролката што ја носеше и ѝ ја подаде на Пенелопе.

Пенелопе трепна. „Не можам да ти ја земам ролката“.

Џули одмавна со главата. „Се разбира дека можеш“.

„А што ќе носиш ти?“

„Твојата извалкана монструозност, се разбира“.

Пенелопе се колебаше. „Не можам да ти го дозволам тоа“.

„Нема да ја носам цел ден“, рече Џули со успокојувачки глас. „Ќе треба да ја поносам само додека да стигнеме до Блумингдејлс. Нели, девојки?“

„А може прво да застанеме да купиме бурито?“ праша Рајли општо, не обраќајќи се никому конкретно.

Кол тропна од другата страна на вратата. „Уште дванаесет минути, Минијатурна“.

„Минијатурна. Ти и Кол стигнавте до фазата со прекари, а?“ рече Грејс со кренати веѓи.

Пенелопе го игнорираше ова, длабоко вдиша и вкочането ги откопча копчињата од нејзината извалкана кошула. Веднаш штотуѓа ја соблече од рамениците, Џули ја грабна и ја натна.

Пенелопе набрзина ја облече ролката на Џули, а потоа виновно гледаше додека Џули ја закопчуваше катастрофата од кошула на Пенелопе; предниот дел се затегна малку на поголемите гради на Џули и дамката од кафе сега се забележуваше уште повеќе.

Пенелопе офна. „Не може да го носиш ова“.

Џули погледна надолу и слегна со рамениците. „Има ли подобар начин да се привлече внимание кон близначките?“

Грејс посегна и ѝ ја намести ролката на Пенелопе на рамениците. „Малку ти е голема, но машките не забележуваат такви работи“.

„Фала ви многу“, рече Пенелопе погледнувајќи во сите четири жени. „Јас навистина не... не знам ни што да кажам. Ако можам некогаш да ви се оддолжам некако...“

„Па всушност, можеш“, рече Џули со замислен израз на лицето.

„Само кажете“.

Џули ја погледна Пенелопе со крената веѓа и ги прекрсти рацете преку градите. „Што велиш да ни кажеш зошто Кол Шарп ѝ помага на жена што директно му стои на патот на добивањето на работата од неговите соништа?“

Пенелопе се здрви кога го процесираше прашањето на Џули.

Кол Шарп можеше да ја остави во лобито и да си замине. Можеше да ја остави да се појави на интервјуто

Лорен Лејн

со огромна мокра дамка на кошулата по неуспешниот обид за отстранување. Можеше да ја остави на цедило за да биде сигурен дека таа ќе биде исфрлена од рамнотежа и посрамотена на интервјуто.

Наместо тоа, тој ѝ имаше помогнато. Имаше направено и многу повеќе отколку што требаше реално.

Пенелопе не можеше да им одговори на љубопитните жени, па само затресе со главата. „Искрено? Немам поим“.